

козь гордо и толкозь чисто; ако да имахъ за мысль гордость-тж да го видѣхъ единъ день да бие радостно надъ мое-то; разбралъ ли бы, Губетта, тогыва, защо бързамъ да ся покаѣхъ, да измыѣхъ прочуваніе-то си, да изличѣхъ всичкы-тѣ безчестія съ кои-то съмь ся покрила, и да направѣхъ животъ-тѣ си славенъ, покаятеленъ и добродѣтеленъ?

ГУБЕТТА

Боже мой! Госпоже! Съ каквъ постникъ сте ся срѣшналы днесъ?

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Не дѣй ся смѣ. Отъ много врѣме ми ся дошли тѣзи мысли, нѣ не ти ги казвахъ. Кога-то ся человекъ прѣдаде на злочинства, той не може лесно да си остави нравъ-тѣ. Добрыйтѣ и злытѣ духове ся борѣтъ въ мене; нѣ усьщамъ че добрый-тѣ ще да възтържествува найпослѣ.

ГУБЕТТА

Тогыва трѣба да пѣемъ: *Te deum laudamus, magnificamus anima mea Dominum!* — Знаете ли, Госпоже, че немогъ да вы разберѣхъ отъ пѣколко врѣме насамъ? Прѣди единъ мѣсець, Ваше Высочество бѣхте извѣстили че ще трѣгнете за Сполетъ, бѣхте зели дозволеніе отъ милостивый графъ Алфонсъ д'Есть, който вы обыча като гургурица, и кой-то ви завижда като тигръ; Ваше Высочество, прочее, излѣзохте отъ Ферраръ и дойдохте на Венеція скрыго подъ лѣжливо име неаполитанско, както азъ укрывамъ съ лѣжливо име испанеолско. Тукъ вы ся отдѣляте отъ мене, и ми заповѣдвате да ва непознавамъ; послѣ захванахте, да ходите